

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 21.835 van 23 januari 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 9 september 2008 houdende de weigering van de afgifte van een visum, aan verzoekster ter kennis gebracht op 11 september 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 11 december 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. CLAES, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart de Chinese nationaliteit te hebben.

Zij komt als student het Rijk binnen met een studentenvisum afgegeven op 29 september 2001, geldig van 28 september 2001 tot 28 maart 2002 om een voorbereidend studiejaar te

volgen aan de Economische Hogeschool Sint-Aloysius gedurende het schooljaar 2001-2002. Het daarop volgende studiejaar volgt zij nogmaals een voorbereidend jaar. Verzoekster verkrijgt een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister geldig voor de duur van haar studies. Zij studeert af aan de EHSAL in 2006.

Tijdens haar verblijf als studente keert zij op verschillende tijdstippen voor langere periodes terug naar China. Haar laatste terugreis dateert van 15 december 2006. Aanvankelijk is het de bedoeling van verzoekster om terug te keren naar België om haar studies verder te zetten, doch uiteindelijk beslist ze om haar studies te stoppen.

Na overleg met haar vroegere professor besluit verzoekster om toe te treden tot de vennootschap van diens echtgenote. Om die reden vraagt verzoekster een beroepskaart aan en verkrijgt deze ook. Terwijl verzoekster nog in het bezit is van een geldig bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dient zij op 16 januari 2008 bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging een aanvraag in voor het verkrijgen van een terugkeervisum.

Bij beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 9 september 2008 wordt het terugkeervisum geweigerd. Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“Betrokkene heeft op basis van frauduleuze documenten verlenging van het BIVR verkregen, terwijl zijzelf reeds teruggekeerd was naar haar land van herkomst. Zij voldoet niet aan art. 3.7 van de wet van 15.12.1980, er bestaat een risico voor de openbare orde. Daarnaast bestaat er grondige twijfel over de beroepsactiviteit van betrokkene in België. De Belgische vennoot van betrokkene is namelijk gevestigd op hetzelfde adres van de garant die haar valse documenten verschaft heeft.”

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster de materiële motiveringsplicht, vervat in artikel 63 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en artikel 3 van de “wet van 29 juli 1992 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen” aan.

Verzoekster betoogt dat de motivering steunt op foutieve motieven. Zij betwist dat zij de verlenging van haar BIVR heeft verkregen op basis van frauduleuze documenten. Zij stelt dat zij zich opnieuw inschreef aan de universiteit te België, terwijl zij in China verbleef om voor haar zieke vader te zorgen. Op basis van deze inschrijving ging haar professor naar de gemeente om een verlenging van haar BIVR te verkrijgen. Verzoekster meent dan ook dat artikel 3.7 van de wet van 15 oktober 1980 niet kan toegepast worden. Verder stelt verzoekster dat er nog geen grondige twijfel kan bestaan over haar beroepsactiviteit daar zij hier nog geen beroepsactiviteit kan uitoefenen, vermits zij nog in China verblijft en haar een visum werd geweigerd. Verzoekster vervolgt dat men niet uit het oog mag verliezen dat haar een beroepskaart werd afgegeven en dat dus het ministerie van Economische Zaken na een grondig onderzoek heeft vastgesteld dat de geplande beroepsactiviteit ernstig is. Bijgevolg is verzoekster van oordeel dat het niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om hierover te oordelen. Verzoekster verduidelijkt dat de Belgische vennoot waarover sprake is in de bestreden beslissing haar professor is en dat hij inderdaad gezorgd heeft voor de verlenging van haar BIVR, maar dat hij geen fraude pleegde. Hij zorgde er voor dat zij kon toetreden tot het bedrijf van zijn vrouw, hetgeen verklaart dat de vestiging op hetzelfde adres is.

Verzoekster kan zich niet dienstig beroepen op artikel 63 van de Vreemdelingenwet. Artikel 63 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers wat volgt:

“De administratieve beslissingen zijn vatbaar ofwel voor een verzoek tot opheffing van veiligheidsmaatregelen, ofwel voor een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, of nog voor een beroep bij de rechterlijke macht, overeenkomstig hetgeen hierna is bepaald. De administratieve beslissingen genomen met toepassing van de artikelen 3,7, 11, 19, van titel II, hoofdstuk II zijn niet vatbaar voor een vordering in kort geding op grond van artikel 584 van het Gerechtelijk Wetboek.”

Uit het voorafgaande blijkt duidelijk dat artikel 63 van de Vreemdelingenwet geen motiveringsplicht inhoudt.

Waar verzoekster melding maakt van de wet van 29 juli 1992 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, bedoelt ze allicht de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in haar middel, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Het middel zal verder worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

In eerste instantie bekritiseert verzoekster de motivering van de bestreden beslissing daar waar deze stelt dat zij haar verlenging van het BVR op een frauduleuze wijze heeft verkregen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 13 december 2002 een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister verkrijgt geldig tot 31 oktober 2003. Na neerlegging van de gevraagde documenten, zijnde een bewijs van ten laste name en een inschrijvingsbewijs aan de hogeschool EHSAL voor een “European master in business information systems”, verkrijgt verzoekster een verlenging tot 31 oktober 2004. Voor de volgende verlenging van haar BVR legt verzoekster opnieuw een bewijs van inschrijving aan de hogeschool EHSAL voor een “European master in business information systems” neer. Daarop onderzoekt de Dienst Vreemdelingenzaken de situatie van verzoekster en komt tot de bevinding dat zij zowel in 2001-2002 als in 2003-2004 niet heeft deelgenomen aan de examens en dat ze twee keer naar China terugkeerde, de eerste keer omwille van belangrijke “business matters” en de tweede keer omwille van ziekte. Uit contact met de school blijkt tevens ook dat verzoekster een probleemstudent is. Daarop besluit de Dienst Vreemdelingenzaken om het BVR van verzoekster niet te verlengen en een verder onderzoek door te voeren naar haar studieverloop. De directeur van de EHSAL wordt aangeschreven met het verzoek om een advies uit te brengen aangaande verzoekster. Op 7 november 2005 deelt professor V.D. aan de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat verzoekster in 2002-2003 de lessen van de pre-course gevolgd heeft en in tegenstelling tot wat de Dienst Vreemdelingenzaken voorhoudt, de examens met goed gevolg heeft afgelegd, waarna ze werd toegelaten tot het programma European master in business information systems. Professor V.D. vervolgt dat verzoekster tijdens het academiejaar 2003-2004 ziek wordt en van het academisch ziekenhuis VUB een attest verkreeg dat zij gedurende één jaar de lessen niet mocht bijwonen gezien haar gezondheidstoestand. Op verzoek van de EHSAL gaat zij terug naar haar thuisland met de garantie dat zij haar studies mocht verder zetten van zodra

haar gezondheidstoestand dit toelaat. Tijdens het academiejaar 2004-2005 is zij terug ingeschreven en is verder gegaan op het punt waar zij het vorig academiejaar gestopt was. Zij neemt deel aan de examens en slaagt, met één uitzondering, voor alle vakken. Voor het academiejaar 2005-2006 is zij opnieuw ingeschreven en zal zij een examen voor het ontbrekende vak dienen af te leggen, alsook haar mastersproject moeten afwerken. Op 21 december 2005 schrijft professor V.D. de Dienst Vreemdelingenzaken opnieuw aan om aan te dringen om de verblijfsvergunning van verzoekster te verlengen. Op basis van de brieven van professor V.D. beslist de Dienst Vreemdelingenzaken op 13 januari 2006 om het BVR van verzoekster te verlengen tot 31 oktober 2006. Voor de volgende verlenging van het BVR legt verzoekster een stageovereenkomst neer voor de periode 1 september 2006 – 28 februari 2007 bij het bedrijf (...) bvba. Er wordt meegedeeld dat ook een inschrijving aan de EHSAL moet worden ingediend, waarop verzoekster een attest neerlegt van professor V.D. waaruit blijkt dat zij inschreven is voor een voltijdse stage voorzien in het 2de jaar van het programma European master in business information systems. Op 14 mei 2007 meldt de Dienst Vreemdelingenzaken aan de gemeente Duffel dat het BVR mag worden verlengd tot 31 oktober 2007 met de vermelding “verblijf beperkt tot de duur van de studies”. Tevens wordt gesteld dat aan verzoekster moet meegedeeld worden dat een verdere verlenging van de verblijfstitel, met jaarlijkse vervalddag op 31 oktober, slechts mag gebeuren op overlegging van een attest dat bevestigt dat zij voor het nieuwe academiejaar is ingeschreven en een attest omtrent het afleggen van de examens. Op 24 september 2007 dient verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in bij de gemeente Duffel met het oog op een statuutswijziging tijdens haar legaal verblijf naar zelfstandige. Een aanvraag voor een beroepskaart is lopende. Op 18 oktober 2007 maakt de gemeente Duffel per post een aanvraag over aan de Dienst Vreemdelingenzaken strekkend tot de verlenging van het verblijf van verzoekster als student tot 31 oktober 2008. Daaraan worden gehecht een bewijs van inschrijving voor het schooljaar 2007-2008 aan de Erasmushogeschool, een brief van professor V.D. dat verzoekster haar stage heeft beëindigd, alle examens heeft afgelegd en geslaagd is voor haar eindwerk, waarna haar het diploma werd toegekend. Op 16 januari 2008 vraagt verzoekster een terugkeervisum aan bij de Belgische ambassade te Peking. De beslissing omtrent die aanvraag wordt uitgesteld omdat men wil nagaan waarom verzoekster een terugkeervisum aanvraagt terwijl ze nog een geldig BVR heeft. Uit haar paspoort blijkt dat verzoekster meerdere keren heen en weer is gereisd naar China en dat zij voor het laatst terugkeerde naar China op 15 december 2006. Ten gevolge van deze vaststelling wordt de vraag gesteld door de Dienst Vreemdelingenzaken naar de rechtmatigheid van de verlenging van het BVR van verzoekster. Navraag bij de gemeente Duffel maakt duidelijk dat het professor V.D. is die steeds aan het loket komt en dat de gemeente afgaat op zijn verklaringen. Tevens deelt de gemeente mee dat ze verzoekster inderdaad al een hele tijd niet meer gezien hebben, alsook dat er een Chinees kind van verzoekster bij professor V.D. verblijft. Daarop neemt de Dienst Vreemdelingenzaken contact op met de EHSAL waaruit blijkt dat professor V.D. niet meer verbonden is aan de EHSAL, dat hij in 2007 nog 1 lesopdracht mocht geven maar zeker geen attesten meer mocht afleveren, dat de coördinator van het European master in business information systems – programma (EMBIS-programma) sinds een paar jaren M.H. is en niet professor V.D. en dat de documenten betreffende de stage voor de periode 1 september 2006 tot 28 februari 2007 haar volledig onbekend zijn. Verder benadrukt de EHSAL dat zij niet begrijpt waarom op 1 september 2006 een document is opgemaakt waarin sprake is van een voltijdse stage in het tweede jaar van het EMBIS-programma, vermits zij gedurende het academiejaar 2006-2007 niet meer ingeschreven was in de EHSAL en dus ook niet verzekerd was via de EHSAL en vermits zij ingeschreven was in het éénjarig EMBIS-programma waardoor geen sprake kon zijn van een voltijdse stage in het tweede jaar. Uit wat voorafgaat, blijkt dat het niet kennelijk onredelijk is van de Dienst Vreemdelingenzaken om te stellen dat verzoekster de verlenging van haar BVR (met medewerking van professor V.D.) op een frauduleuze wijze heeft verkregen, waardoor toepassing kan worden gemaakt van artikel 3.7 van de Vreemdelingenwet.

In tweede instantie bekritiseert verzoekster de motivering waar deze stelt dat er grondige twijfel bestaat over haar beroepsactiviteit in België. In casu wordt niet betwist dat verzoekster een beroepskaart heeft verkregen voor haar activiteit als werkend vennoot van de BVBA (...), doch gelet op de frauduleuze wijze waarop zij haar BVR heeft laten verlengen, is de Dienst Vreemdelingenzaken ook een onderzoek gestart naar de BVBA (...). Uit dit onderzoek is gebleken dat het adres van het bedrijf overeenstemt met het adres van professor V.D., die verzoekster een vals document verschaftte voor de verlenging van haar BVR. Aldus is het niet kennelijk onredelijk van de Dienst Vreemdelingenzaken om te twijfelen aan de beroepsactiviteit die verzoekster in België wenst uit te oefenen. Het is inderdaad niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken om te oordelen over de al dan niet toekenning van een beroepskaart, doch het komt wel toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken om te oordelen over de al dan niet toekenning van een visum en in dit opzicht kan de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk haar twijfels uiten aangaande de voorgenomen beroepsactiviteit.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Verzoekster maakt met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. De gemachtigde van de minister is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoekster de schending van de zorgvuldigheidsplicht aan.

Verzoekster betoogt dat men duidelijk geen zorgvuldig onderzoek heeft gedaan naar de feitelijke gegevens van de zaak. Verzoekster stelt dat het argument over frauduleuze documenten en gevaar voor de openbare orde volledig uit de lucht is gegrepen. Verder concludeert ze dat had men de zaak zorgvuldig behandeld, men had gezien dat zij zich ingeschreven had aan de universiteit en dat zij nog geen beroepsactiviteit in België uitoefent.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). In casu volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel. Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing zorgvuldig heeft voorbereid en gestoeld heeft op een correcte feitevinding. Dienvolgens maakt zij een schending van de door haar aangehaalde bepaling geenszins aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert verzoekster de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster betoogt dat de gemachtigde van de minister kennelijk onredelijk gebruik heeft gemaakt van zijn beoordelingsvrijheid en zich kennelijk onredelijk heeft opgesteld toen hij vaststelde dat zij fraude heeft gepleegd en een gevaar betekent voor de openbare orde.

Ook hier volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel. Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie en twintig januari tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.